

Argumentare apartenenței la genul liric a poeziei “Lacul” de Mihai Eminescu

Universul liricii eminesciene este o extraordinară cuprindere. Farmecul poeziei izvorăște din sensibilitate pură, din nebănuita sete de viață, de perfecțiune, de absolut, din melancolia structurală a poetului.

Iubirea și natura se îngemănează într-o temă specific eminesciană, iar cadrul, luna, izvorul, teiul sfânt, lacul, nuferii sunt elemente ce conturează un cadru natural de basm.

Poezia “Lacul” de Mihai Eminescu, publicată la 1 Septembrie 1876, în revista “Convorbiri literare”, ilustrează cu prisosință această temă a iubirii și a naturii în care va avea loc întâlnirea dintre cei doi îndrăgostiți. Lacul, situat în mijlocul codrului, sporește misterul iubirii, este locul cel mai potrivit pentru împlinirea visului de iubire.

De altfel, poezia debutează și se încheie cu imaginea lacului abastru “încărcat cu flori de nufăr”, care constituie, de fapt, planul terstru, real al compoziției. Celălalt plan, cel interior, al visării este constituit din strofele a II-a, a III-a și a IV-a. Prin urmare poezia conține cinci catrene care sunt structurate pe două planuri.

În prima strofă, autorul conturează cadrul natural în care se va desfășura mult așteptata întâlnire dintre cei doi îndrăgostiți, Natura este în acord direct cu trăirile tânărului îndrăgostit, măcinat de emoțiile întâlnirii cu iubita sa. Albastrul sugerează limpezimea și claritatea.

Strofa a II-a deschide planul interior, al trăirii puternice, în care emoțiile așteptării sunt reprezentate prin îmbinările inedite ale verbului: “Parc-ascult și parc-aștept”. Repetiția adverbului “parcă” sugerează nerăbdarea tânărului, dar și incertitudinea. Verbele la conjunctiv “să răsară”, “să-mi cadă”, etc exprimă acțiuni posibile, dorite alături de iubita sa, denumită “Ea”, personă unică, întruchipare a idealului feminin eminescian.

Strofele următoare conțin imagini ce conturează virtuala poveste de iubire. Rolul verbelor la conjunctiv este, în continuare, major. Copleșiți de efectul magic al iubirii, cei doi îndrăgostiți se vor lăsa vrăjiți de muzica naturii, vor pluti pe lac, în “luntrea mică”, “îngânați de glas de ape”.

Natura fabuloasă proiecta o atmosferă de dulce și înfiorată emoție.

Personificarea naturii: “glas de ape”, “blândeii lune”, inversiunile: “Vântu-n trestii lui foșnească/ Unduioasa apă sune!” creează o atmosferă unică, feerică.

Sentimentele și trăirile îndrăgostiților sunt exprimate în mod direct și aparent simplu, iar atmosfera este senină, de calmă așteptare.

Ultima secvență lirică alungă această stare de seninătate, instalându-se regretul, singurătatea, resemnarea.

Poezia surprinde un moment de iubire neîmplinită, căci iubita “nu vine”. Punctele de suspensie întrerup gândul, lăsând loc de meditație. Verbele “suspin” și “sufăr” exprimă sentimentul de regret pentru destrămarea visului de iubire și marchează, prin forma de indicativ, prezent, revenirea la planul real.

Elementele de prozodie dau un farmec aparte imaginilor. Ritmul trohaic, măsura versurilor de opt silabe și rima încrucișată imperfect dau muzicalitatea desăvârșită a textului.

Având în vedere caracteristicile prezentate: sentimentele și emoțiile sunt exprimate în mod direct, eul liric își face prezența simțită prin forme verbale și pronominale de persoana I, precum și imaginile natural creionate, poezia se încadrează în genul liric.